

คำวินิจฉัยของ นายศักดิ์ เตชะชาลย ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔/๒๕๕๕

วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

เรื่อง ประธานวุฒิสภาส่งคำร้องของสมาชิกวุฒิสภา ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยความเป็นรัฐมนตรี
ของนายกรัฐมนตรีสิ้นสุดลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๙๖ ประกอบมาตรา ๒๑๖ และมาตรา ๒๐๕

ประธานวุฒิสภามีหนังสือลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ส่งคำร้อง ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๕ ของนายแก้วสรร อดิโพธิ สมาชิกวุฒิสภา และคณะสมาชิกวุฒิสภา รวม ๒๕ คน เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า ความเป็นรัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรีสิ้นสุดลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๙๖ ประกอบมาตรา ๒๑๖ และมาตรา ๒๐๕ กรณี พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งบริษัท ชินคอร์ปอเรชั่น และเป็นผู้ถือหุ้นอยู่ในบริษัทดังกล่าวได้โอนหุ้นในส่วนของตนให้บุตรชายและบริษัท แอมเปิล ริช ซึ่งต่อมาเป็นของบุตรชายทั้งหมดไปแล้วก่อนที่จะดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี แต่ความเป็นจริงตามพหุติการณ์ กลับปรากฏว่า พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ยังคงมีอำนาจและใช้อำนาจครอบงำจัดการหุ้น จัดการกิจการของบริษัทชินคอร์ปอเรชั่นเช่นเดิม อันเป็นการต้องห้ามตามกฎหมาย ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๕ ได้ห้ามมิให้รัฐมนตรีถือครองหุ้นในบริษัทใดเกินจำนวนที่กฎหมายกำหนด หรือหากถือครองอยู่ก่อนก็ต้องไม่คงไว้ต่อไปซึ่งการถือครองนั้นแต่ถ้ายังประสงค์จะรักษาประโยชน์ของตนในหุ้นนั้นไว้ ก็ต้องแจ้งประธาน ป.ป.ช. ทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง และโอนหุ้นดังกล่าวให้นิติบุคคลรับจัดการทรัพย์สินรับไปจัดการต่อไป โดยจะต้องไม่เข้าไปเกี่ยวข้องจัดการในหุ้นหรือกิจการของบริษัทดังกล่าว ดังนั้น ความเป็นรัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรีจึงสิ้นสุดลง ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๙๖ ประกอบมาตรา ๒๑๖ และมาตรา ๒๐๕

ข้อเท็จจริงตามคำร้อง สรุปว่า หุ้นชินคอร์ปอเรชั่นของครอบครัวชินวัตร - ดามาพงศ์ โดยในส่วนของ พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ซึ่งถือหุ้นอยู่ ๒๒.๔๒% นั้น ได้ให้บุตรชายและบริษัท แอมเปิล ริช รับโอนไป เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๕๓ โดยตัวนายกรัฐมนตรีถือหุ้นบริษัทดังกล่าว ๑๐๐% ต่อมาเมื่อขึ้นเป็นรัฐบาล นายกรัฐมนตรีอ้างว่าได้โอนให้บุตรชายไปทั้งหมดในปี ๒๕๕๔ ซึ่งเมื่อบุตรสาวบรรลุนิติภาวะ บุตรชายได้แบ่งถ่ายโอนหุ้นบริษัท แอมเปิล ริช ให้น้องสาวไป ๒๐% และบุตรทั้งสอง

LIART

ของนายกรัฐมนตรีได้ลงนามทำการแทนบริษัทไอเอสไอชื่อของตนเองทั้งหมดและขายนายทุนสิงคโปร์
ไปในปี ๒๕๔๕ นี้ มีการลบชื่อของนายกรัฐมนตรีในบริษัทออกไปทั้งหมด เมื่อสิ้นปี ๒๕๔๓
ดังกล่าวข้างต้น แล้วก้าวขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรี เป็นการกระทำเพื่ออำพรางด้วยความจำใจ และเมื่อหุ้น
ชินคอร์ปได้มีราคาเพิ่มสูงขึ้น โดยเพิ่มขึ้นกว่า ๖๘,๐๐๐ ล้านบาท ความพยายามที่จะเหมารวมขาย
ให้แก่นายทุนต่างประเทศจึงเกิดขึ้น โดยมีกร่างกฎหมายเพิ่มสัดส่วนการถือครองของต่างประเทศ
ในบริษัทโทรคมนาคมถึง ๔๕% และร่างกฎหมายดังกล่าวได้ถูกผลักดันเข้าสู่การพิจารณาของรัฐสภา
ในทันที และหลังจากวันที่กฎหมายเพิ่มสัดส่วนการถือครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับ เพียง ๒ วัน หุ้น ๔๕%
ก็ได้ขายให้กลุ่มทุนสิงคโปร์ไปเป็นเงินจำนวน ๗๓,๓๐๐ ล้านบาท ซึ่งเป็นเงินของกลุ่มชินวัตร - ดามาพงศ์
ที่ผู้ใหญ่ในตระกูลดังกล่าวเท่านั้นที่จะชี้ขาดนำไปใช้ได้ ดังกรณีที่นายกรัฐมนตรีประกาศว่าจะนำไปบริจาค
ให้มูลนิธิไทยคม ช่วยพัฒนางานวิจัยแก้ไขความจนเป็นต้น บุตรทั้งสองมีแต่ชื่อที่ถูกนำไปใช้ตลอดมา
เท่านั้น พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี มีเจตนาที่จะคงกรอบจำกัดการหุ้นชินคอร์ปของตระกูลไว้
โดยเฉพาะหุ้นชินคอร์ปในมือแอมเปิล ริช ได้พยายามชุกซ่อนปกปิดไว้ตั้งแต่ปี ๒๕๔๓ โดยไม่แจ้ง
การโอนหุ้นให้บุตรต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งนับแต่ พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ผู้ก่อตั้ง
บริษัท ชินคอร์ปอเรชั่น ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี สมาชิกวุฒิสภาผู้ยื่นคำร้องได้เฝ้าติดตาม
มาโดยตลอดว่ารัฐมนตรีผู้นี้ได้ตัดขาดจากหุ้นและกิจการของบริษัทหรือไม่ แต่ก็ยังไม่มีหลักฐานซึ่งบ่ง
ให้เป็นที่ชัดเจนได้ จึงได้มายื่นคำร้องเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕
ไต่สวนความจริงให้กระจ่างได้ว่า แท้ที่จริงแล้วนายกรัฐมนตรียังคงเกี่ยวข้องจัดการกับหุ้นและกิจการ
ของบริษัทมาโดยตลอดตั้งแต่เข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี แล้ววินิจฉัยให้พ้นจากความเป็นรัฐมนตรี

พิจารณาแล้ว มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องนี้ไว้พิจารณา
ตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๑๒
หรือไม่ นั้น รัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิก
วุฒิสภามีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของแต่ละสภา มีสิทธิเข้าชื่อ
ร้องต่อประธานแห่งสภาที่ตนเป็นสมาชิกว่าสมาชิกภาพของสมาชิกคนใดคนหนึ่งแห่งสภานั้นสิ้นสุดลง
ตามมาตรา ๑๑๘ (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) (๙) (๑๐) หรือ (๑๒) หรือ มาตรา ๑๓๓ (๓) (๔)
(๕) (๖) (๗) (๘) หรือ (๑๐) แล้วแต่กรณี และให้ประธานแห่งสภาที่ได้รับคำร้องส่งคำร้องนั้นไปยัง
ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของสมาชิคนั้นสิ้นสุดลงหรือไม่” ส่วนข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญ

ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๑๒ วรรคหนึ่งกำหนดว่า “กรณีมีคำร้องขอให้ศาลวินิจฉัยเรื่องใด ให้ศาลตรวจและมีคำสั่งรับหรือไม่รับคำร้องไว้ดำเนินการภายในสิบวันนับแต่วันได้รับคำร้อง” ซึ่งเมื่อได้ตรวจคำร้องแล้ว เห็นว่า คำร้องมีสมาชิกวุฒิสภาเข้าชื่อยื่นต่อประธานวุฒิสภามีสมาชิกวุฒิสภากลางมือชื่อยี่สิบแปดคน ซึ่งไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของจำนวนสมาชิกวุฒิสภาทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ตามเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญดังกล่าว เมื่อประธานวุฒิสภาส่งคำร้องมายังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย ทั้งคำร้องก็เป็นไปตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญ ฯ ในชั้นนี้จึงเห็นสมควรรับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนด ฯ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้มีมติรับคำร้องไว้เพื่อดำเนินการต่อไปแล้ว

ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๖ ประกอบมาตรา ๒๑๖ และมาตรา ๒๐๕ ได้หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “รัฐมนตรีต้องไม่เป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท หรือไม่คงไว้ซึ่งความเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทต่อไป ทั้งนี้ ตามจำนวนที่กฎหมายบัญญัติ ในกรณีที่รัฐมนตรีผู้ใดประสงค์จะได้รับประโยชน์จากกรณีดังกล่าวต่อไป ให้รัฐมนตรีผู้นั้นแจ้งให้ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้งและให้รัฐมนตรีผู้นั้นโอนหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทดังกล่าวให้นิติบุคคลซึ่งจัดการทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ” วรรคสองบัญญัติว่า “ห้ามมิให้รัฐมนตรีผู้นั้นกระทำการใดอันมีลักษณะเป็นการเข้าไปบริหารหรือจัดการใด ๆ เกี่ยวกับหุ้นหรือกิจการของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทดังกล่าว” มาตรา ๒๑๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัว เมื่อ ... (๖) กระทำการอันต้องห้ามตามมาตรา ๒๐๘ หรือมาตรา ๒๐๕ ... (๗) ... (๘) ...” พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๕ การกระทำอันเป็นการต้องห้ามของรัฐมนตรีมีองค์ประกอบว่า ต้องไม่เป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท ไม่คงไว้ซึ่งความเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทต่อไป ทั้งนี้ ตามจำนวนที่กฎหมายบัญญัติ กรณีที่รัฐมนตรีผู้ใดประสงค์จะได้รับประโยชน์จากกรณีดังกล่าวข้างต้นต่อไป รัฐมนตรีผู้นั้นต้องแจ้งให้ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้งและให้รัฐมนตรีผู้นั้นโอนหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทดังกล่าวให้นิติบุคคลซึ่งจัดการทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ และห้ามมิให้รัฐมนตรีผู้นั้นกระทำการใดอันมีลักษณะเป็นการเข้าไปบริหารหรือจัดการใด ๆ เกี่ยวกับหุ้นหรือกิจการของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทดังกล่าว

ข้อเท็จจริงตามคำร้องของผู้ร้อง บรรยายว่า พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ซึ่งเดิมเป็นผู้ถือหุ้นบริษัทชินคอร์ปอยู่ ๒๒.๔๒% และหุ้นบริษัท แอมเปิล ริช ๑๐๐% นั้น พันตำรวจโท ทักษิณ ฯ ได้โอนให้บุตรชายไปก่อนที่จะดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแล้ว แต่ผู้ร้องกล่าวหาโดยอ้างว่า พันตำรวจโท ทักษิณ ฯ ยังคงเกี่ยวข้องกับจัดการกับหุ้นและกิจการของบริษัทอยู่ตลอดมาตั้งแต่เข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ดังนั้นคำร้องจึงต้องมีความชัดเจนของข้อกล่าวหาดังกล่าวด้วย เพื่อจะได้พิจารณาว่า คำร้องเป็นไปตามเงื่อนไขของบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๘ หรือไม่ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๘ วรรคหนึ่ง มีข้อความห้ามรัฐมนตรีเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท หรือไม่คงไว้ซึ่งความเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท แต่ก็มีข้อความว่า “ทั้งนี้ตามจำนวนที่กฎหมายบัญญัติ” อันเป็นข้อยกเว้นที่อนุญาตให้รัฐมนตรีเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นต่อไปได้ตามจำนวนที่กฎหมายบัญญัติ และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๘ วรรคสอง บัญญัติว่า “ห้ามมิให้รัฐมนตรีผู้นั้นกระทำการใดอันมีลักษณะเป็นการเข้าไปบริหารหรือจัดการใด ๆ เกี่ยวกับหุ้นหรือกิจการของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทดังกล่าว” เป็นบทบัญญัติที่สนับสนุนหลักการตามความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๘ วรรคหนึ่ง ทั้งเป็นการสอดคล้องกับมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๕๐ แห่งรัฐธรรมนูญ ที่บัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน และในการประกอบกิจการหรืออาชีพอีกด้วย ตามนัยแห่งคำวินิจฉัยที่ ๒๒/๒๕๔๓ ของศาลรัฐธรรมนูญ ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๖ (๖) ห้ามรัฐมนตรีเป็นหุ้นส่วนหรือถือหุ้นเกินจำนวนที่กฎหมายบัญญัติ หรือเข้าไปบริหารหรือจัดการใด ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับหุ้นหรือกิจการในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทที่ตนเป็นหุ้นส่วนหรือถือหุ้นอยู่ซึ่งเป็นการกระทำการอันต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๘ ซึ่งจะมีผลให้ความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามคำร้องอ้างเพียงว่าการโอนหุ้นเป็นการกระทำเพื่ออำพรางด้วยความจำใจ การโอนขายให้กลุ่มทุนสิงคโปร์ในเวลาต่อมา โดยไม่กล่าวว่าอำพรางอย่างไร และเกี่ยวข้องกับการขายเช่นใดบ้าง ก็เป็นการกล่าวลอย ๆ โดยไม่มีหลักฐานสนับสนุนที่ชัดเจนแสดงมากับคำร้องด้วย

แม้ตามคำร้องจะกล่าวในทำนองว่า หากรัฐมนตรีผู้ใดจะอ้างว่าตนได้โอนหุ้นให้ผู้อื่นไปแล้ว แต่ความจริงกลับปรากฏว่ายังมีอำนาจครอบงำจัดการหุ้นหรือกิจการนั้นอยู่ต้องถือว่ายังคงถือครองหุ้นนั้นไม่ว่าหุ้นนั้นจะถือในนามบุคคลใด ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าการครอบงำจัดการหุ้นหรือกิจการเป็นข้อเท็จจริงอาจปรากฏให้เห็นเป็นทางการ โดยมีชื่อเป็นผู้ถือหุ้นก็ได้ หรือถือหุ้น ๑๐๐% ในบริษัทที่ถือหุ้นนั้นอีก

ชั้นหนึ่งก็ได้ หรือไม่มีชื่อผู้ใดเลยเพราะมีแต่ชื่อถูกเป็นผู้ถือหุ้น แต่ปรากฏพฤติการณ์แวดล้อมให้เชื่อได้ว่าอำนาจแท้จริงอยู่กับผู้นั้น เช่น เป็นผู้ตัดสินใจที่แท้จริงในการตั้งบริษัทลูกหรือขายหุ้น ถือครองเงินปันผลในบัญชีของตนหรือภรรยา ชื่อที่ดินพร้อมอาคารมาให้พรรคเช่า เป็นต้น พฤติการณ์ของการครอบงำมีอยู่ตั้งแต่วันที่ก่อตั้งบริษัทจนถึงวันที่ถูกกล่าวหา และปรากฏพฤติการณ์ให้เห็นเป็นระยะ ๆ สามารถประกอบให้เห็นความเป็นจริงในปัจจุบันได้ นั้น เห็นว่า เป็นเพียงความเห็นของผู้ร้องตามที่ผู้ร้องเข้าใจเท่านั้น ซึ่งแม้รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการปฏิบัติหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจเรียกเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากบุคคลใด หรือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ ตลอดจนขอให้ศาล พนักงานสอบสวน หน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น ดำเนินการใดเพื่อประโยชน์แห่งการพิจารณาได้” ซึ่งเป็นวิธีพิจารณาในลักษณะเป็นระบบไต่สวนโดยเปิดโอกาสให้ศาลรัฐธรรมนูญแสวงหาข้อเท็จจริงแห่งคดีเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาได้ก็ตาม แต่ก่อนที่ศาลจะทำการไต่สวนพิจารณานั้น ประเด็นตามคำร้องต้องชัดเจน กล่าวคือ คำร้องต้องบรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่เป็นเหตุแห่งการร้องหรือฟ้องคดี พร้อมทั้งข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ตามสมควรเกี่ยวกับการกระทำความผิดกล่าว ศาลจึงจะกำหนดประเด็นที่จะทำการไต่สวนหรือใช้อำนาจแสวงหาพยานหลักฐานเพื่อให้ได้ความจริงมากที่สุดได้ คำร้องของผู้ร้องมีข้อความไม่ชัดเจน กล่าวอ้างพฤติการณ์และการกระทำในลักษณะกว้าง ๆ ศาลรัฐธรรมนูญเป็นผู้พิจารณาความสิ้นสุดลงของความเป็นรัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรีหากมีการกระทำการอันเป็นการต้องห้ามตามมาตรา ๒๐๕ ดังนั้น เมื่อสมาชิกวุฒิสภาจำนวน ๒๘ คน เป็นผู้กล่าวอ้างว่า การกระทำของนายกรัฐมนตรีเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๕ สมาชิกวุฒิสภาผู้ร้อง จึงควรที่จะแสดงพยานหลักฐานต่าง ๆ ให้ปรากฏต่อศาลว่าพฤติการณ์ใดหรือการกระทำใดของนายกรัฐมนตรีเข้าข่ายการเป็นหุ้นส่วนถือครองหุ้นไว้เพื่อรับผลประโยชน์เข้าไปใช้อำนาจบริหารจัดการในหุ้นหรือกิจการอย่างไร แต่ปรากฏว่าคำร้องมีลักษณะเป็นการสันนิษฐานหรือเป็นการคาดเดาเอาเองทั้งสิ้น การมีชื่อบุตรหรือบริษัทเป็นผู้ถือหุ้น มีเงินในบัญชีของตนหรือภรรยา ชื่อที่ดินพร้อมอาคารให้พรรคเช่า ไม่ชัดเจนเพียงพอ การพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญนั้น ศาลรัฐธรรมนูญไม่จำเป็นต้องไต่สวนทุกเรื่องทุกประเด็น เมื่อคำร้องไม่มีความชัดเจนถึงการกระทำและพฤติการณ์ของนายกรัฐมนตรีว่าได้กระทำการตามเงื่อนไขมาตรา ๒๐๕ แห่งรัฐธรรมนูญ หรือไม่ โดยคำร้องไม่ได้แสดงข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำตามข้อกล่าวหาพอสสมควรที่จะให้ศาลรัฐธรรมนูญ

จะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยต่อไปได้ ซึ่งคำร้องทำนองเดียวกันนี้ศาลรัฐธรรมนูญเคยมีคำสั่งไม่รับไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ ฯ มาแล้ว ตามคำสั่งเรื่องพิจารณาที่ ๒/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๔๔

โดยเหตุผลดังกล่าว จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๖ ประกอบมาตรา ๒๑๖ และมาตรา ๒๐๕

นายศักดิ์ เตชชาชาญ
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ